

Chương 193: Thánh Kiếm Tiamata Thánh Tích Của Towan (6) - 'Em Sẽ Ở Lại Phòng Anh Đêm

Nay' (͡͡)

(Số từ: 4225)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

16:33 PM 19/04/2023

Tôi thở dài khi bước vào phòng.

“Anh đã nói với em rằng chúng ta nên giả vờ như mọi thứ vẫn bình thường, nhưng điều đó không có nghĩa là anh muốn em dính lấy anh như một con cún cái **'lúng'** lên.” (Tluc: Nguyên văn "Con phò động dục" (͡͡) ͡͡)

“C-cún cái bị **'lúng'**? A-Anh... Thực sự không có thứ gì mà anh không thể ném vào em sao, huh?”

Nếu chúng tôi bước vào phòng với vẻ mặt nghiêm túc mà không có lý do, chúng tôi sẽ bị nghi ngờ, vì vậy tôi đã bảo Olivia cứ cư xử bình thường như thể cô ấy chỉ đi chơi trong phòng của Kouhai mình, nhưng cô ấy đã hành động quá tùy tiện.

Ý tôi là để cô ấy chỉ hành động bình thường, không đưa ra những lời nhận xét như vậy. Dù sao đi nữa, chúng tôi không thể chỉ đi đến phòng của tôi với vẻ mặt kiên quyết. Những người khác sẽ

nghĩ rằng những gì chúng tôi sắp làm là một điều gì đó nghiêm trọng.

Hãy giả vờ rằng chúng tôi đang làm những điều hư hỏng! Thà bị coi là một tên biến thái còn hơn là sứ đồ của Ma thần!

Tôi đóng cửa và kéo rèm lại.

Tôi đưa Olivia vào phòng, khóa cửa và kéo rèm lại.

Bất cứ ai nhìn thấy điều đó sẽ nghĩ điều gì đó như, “Thật là dâm dục!” Olivia Lanze cũng không thể nhìn thẳng vào mắt tôi và khẽ vỗ má.

“Ha-haha... E-em cảm thấy hơi... C-căng thẳng...”
Cô gái đó...

Lúc này, cô thực sự cảm thấy lo lắng.

Tôi hoàn toàn thấy rõ rằng cách cư xử và tán tỉnh thông thường của cô ấy hoàn toàn chỉ là trò đùa.

Khi bầu không khí giữa chúng tôi trở nên hơi kỳ lạ như thể đó là chuyện thực sự, cô ấy lạnh cả người.

Đúng vậy, cô gái đó, cho dù cô ấy bao nhiêu tuổi, cô ấy vẫn là một người chưa từng hẹn hò với con trai chứ đừng nói là có bất kỳ kinh nghiệm nào với họ, vì cô ấy đã bận rộn phục vụ Towan.

Thấy cô nắm chặt tay như vậy, tay dường như đồ mồ hôi đầm đìa.

“Này-này. Anh biết đấy. Em thực sự khá giỏi trong việc chiến đấu... Erm, nói thế nào nhỉ? Em không có như vậy, được chứ?... Vì vậy, uhm, hãy chuẩn bị sẵn sàng.”

"Em đang nói cái quái gì vậy?!"

"Dẫu sao thì! Đ-đ-đúng vậy..."

Có cảm giác như cô ấy nghĩ rằng tôi đang cố làm điều gì đó kỳ lạ với cô ấy và—vì cô ấy cảm thấy quá sợ hãi—cô ấy nói với tôi những câu đại loại như: “Nếu anh dám làm điều gì kỳ lạ với em, hãy chuẩn bị tinh thần để bị tổn thương!”

Tôi chỉ giả vờ rằng tôi sẽ làm gì đó, nhưng tôi thậm chí còn chưa làm gì cả, cô ấy thực sự sợ hãi đến mức nào? Có phải cô ấy chỉ coi tôi như một

đứa trẻ, và không phải là một người con trai? Tuy nhiên, khi mọi thứ kết thúc như vậy, cô ấy bắt đầu tưởng tượng ra mọi thứ và cảm thấy sợ hãi, phải vậy không?

Có phải ngay lúc này cô ấy đã nhận ra rằng tôi cũng là một người con trai?

Chuyện gì đã xảy ra với cô ấy vậy? Có phải mồ hôi lạnh tôi thấy trên trán cô ấy không?

Tôi cẩn thận mở ngăn kéo bị khóa và lấy những thứ bên trong ra vì tôi nghĩ bầu không khí giữa chúng tôi sẽ chỉ trở nên tồi tệ hơn nếu mọi thứ cứ tiếp diễn như vậy.

"Đây là..."

"Đúng vậy."

Nhìn bề ngoài, nó trông giống như một thanh kiếm không có điểm gì đặc biệt, khiến người ta tự hỏi liệu nó có phải là một thanh kiếm cũ nào đó không. Mặc dù nó đã bị nhầm là Thánh kiếm của một Ma thần, nhưng tôi cho rằng đó là Thánh kiếm Tiamata, một Thánh tích đã bị hỏng. Olivia đang nhìn tôi cầm thanh kiếm với vẻ mặt dữ tợn.

"Anh đã nói rằng thanh kiếm có thể điều khiển tâm trí con người..."

"Trong trường hợp của anh, nó không ảnh hưởng gì đến anh vì có vẻ như anh vốn có khả năng chống lại những loại lời nguyền này..."

“Hmm... Vậy em sẽ ổn chứ? Em luôn có khả năng chống lại các cuộc tấn công tinh thần khá tốt—em đã học được điều đó từ các phép đo kháng Ma thuật của mình.”

May mắn thay, Olivia Lanze biết về khả năng chống chịu đòn tấn công tinh thần và [ma thuật tinh thần] cao của cô ấy, vì vậy Riverrier Lanze hẳn đã biết rằng, ngay cả khi ông ta cố gắng tẩy não Olivia, ông ta cũng không thể kiểm soát cô ấy như vậy.

Đó là lý do tại sao ông ta cố gắng phá vỡ ý chí của Olivia Lanze sau tất cả sự tra tấn đó. Tuy nhiên, cuối cùng, ý chí của cô ấy cũng mạnh mẽ như khả năng kháng [Ma thuật tinh thần] của cô ấy, vì vậy mà không làm gì cả, cô ấy lại trở thành mối phiền toái cho ông ấy.

“Em có thể thử giữ nó không?”

“...Hãy cẩn thận.”

“Vâng, em sẽ ổn thôi.”

Mặc dù tôi biết rằng cô ấy sẽ được an toàn nhưng cuối cùng tôi vẫn nói ra điều đó.

Tôi chỉ chuôi kiếm về phía cô ấy, cầm lưỡi kiếm trong tay. Tôi biết mình sẽ ổn, nhưng Olivia Lanze không thực sự chắc chắn rằng cô ấy sẽ ổn.

Tuy nhiên, cô ấy dường như không hề do dự.

Olivia Lanze trông có vẻ lo lắng thận trọng nắm lấy chuôi Tiamata ô uest.

Tôi không chắc liệu quyền sở hữu thanh kiếm có được chuyển giao như vậy hay không. Tuy nhiên, Tiamata dường như không phản ứng gì khi Olivia Lanze chộp lấy nó, giống như lần đầu tiên tôi cầm nó.

"Hmm... em chắc chắn... hiểu ý anh. Em cảm thấy một thứ gì đó rất mạnh mẽ, một kiểu âm mưu thao túng."

Tôi không cảm thấy gì cả, nhưng có vẻ như Olivia Lanze cảm nhận được Tiamata ô uest đang cố làm gì đó nhưng không thành công.

"Đây có thể là Thánh kiếm Tiamata...?"

"Đúng vậy."

"Trừ anh ra, em là người đầu tiên chạm vào thanh kiếm này đúng không?"

"Có lẽ thế."

Nó là một vật phẩm bị nguyên rủa, vì vậy nó phải được xử lý khá cẩn thận. Rốt cuộc, tôi đã cảnh báo họ một cách kiên quyết rằng thanh kiếm có thể kiểm soát tâm trí của người khác.

Ngoại trừ tôi, Olivia Lanze là người đầu tiên cầm kiếm an toàn.

"Nó thật kì lạ."

Olivia Lanze có ánh mắt vô hồn khi cô ấy đang nhìn xuống Tiamata bị biến chất.

“Loại sức mạnh này hoàn toàn khác. Em chưa bao giờ cảm thấy điều gì đó rất xấu xa và đáng ngại trước đây...”

Rồi cô mỉm cười buồn bã khi cầm thanh kiếm.

Tuy nhiên, đó là một lực lượng rất, rất quen thuộc.

Rốt cuộc, sức mạnh đã chia sẻ cùng một nguồn.

Olivia Lanze dường như có thể cảm nhận được điều đó một chút. Tôi không biết [sức mạnh thần thánh] thực sự là gì, nhưng Olivia Lanze đã dành cả đời để mài giũa nó.

Olivia có thể cảm nhận được sức mạnh của thanh kiếm rõ ràng hơn so với các linh mục khác bởi vì cô ấy đang chạm trực tiếp vào nó.

Do đó, Olivia Lanze, người có thể sử dụng [Sức mạnh thần thánh] ngang ngửa với một linh mục cấp cao, ngay lập tức nhận ra điều đó chỉ bằng cách cầm thanh kiếm.

“Sức mạnh của Towan hướng đến sự quyết tâm hơn là sự thuần khiết.”

"Sự quyết tâm?"

"Đúng vậy."

Olivia đang lặng lẽ nhìn xuống thanh kiếm.

“Từ chối và tiêu diệt tất cả những thứ ô uế. Ghê tởm và thù hận tất cả những sinh vật đi ngược lại

sự quan phòng. Không khoan nhượng với sự tồn tại của những thứ như vậy—đó là lý do tại sao nó gần với sự quyết tâm hơn là sự thuần khiết.”

Chỉ sự tồn tại đơn thuần của những thứ như vậy là không được phép. Đó là một mức độ quyết tâm khiến người ta rùng mình... Đó là học thuyết của Towan.

“Tiamata được cho là biểu tượng của ý chí đó.”

—Ý chí không tha thứ cho những kẻ chống lại sự quan phòng, mà tiêu diệt chúng. Quyết tâm gần ghê tởm - đó là học thuyết của Towan.

“Nhưng... Thanh kiếm này hoàn toàn ngược lại.”

“...Ý em là gì khi nói, 'hoàn toàn ngược lại'?”

“Nó cực kỳ ghê tởm mọi sinh vật sống và sự quan phòng, đồng thời sở hữu ý chí lật đổ sự quan phòng của thế giới này... Ý em là vậy...”

Olivia Lanze đang cảm nhận thanh kiếm.

“Đó là một kiểu... quyết tâm khác.”

Tiamata với tư cách là Người bảo vệ của Sự quan phòng... Đó là biểu tượng của sự quyết tâm chống lại những kẻ đã đi ngược lại sự quan phòng.

Tiamata ô uest... Nó là biểu tượng của sự ghê tởm chống lại chính sự quan phòng và nó là nỗi ám ảnh cũng như quyết tâm phủ nhận hoàn toàn điều đó.

“...Chúng nắm giữ những sức mạnh rất khác nhau, nhưng cuối cùng, chúng nắm giữ cùng một 'ý chí'.”

“...Ý em là nó nắm giữ quyết tâm cho các giá trị đối lập?”

"Đúng vậy."

Olivia Lanze dường như đã nhận ra điều gì đó.

“Mặc dù nó nắm giữ sức mạnh khác xa với Towan, nhưng về cơ bản thì nó quá giống nhau.”

Nó quá giống với quyết tâm tượng trưng cho sức mạnh của Towan. Do đó, Olivia, quen thuộc với sức mạnh của nó, không thể không cảm thấy những điểm tương đồng của Tiamata bị ô uế cũng như những điểm khác biệt lớn với Towan.

“Tất nhiên, vẫn có khả năng đây là Thánh tích của Kier, vị Thần Tham Nhũng. Tuy nhiên, nếu đó thực sự là Thánh tích của Kier... thì sức mạnh của nó giống với của Towan một cách kỳ lạ. Cách thức thể hiện sức mạnh hoàn toàn trái ngược, nhưng nguồn gốc của sức mạnh đó lại cực kỳ giống nhau. Đây đơn giản không thể là một sức mạnh đến từ một thực thể khác.”

—Đó là kết luận mà Olivia đạt được.

“Đây là Tiamata. Nhưng... Thánh tích của Towan... Thực tế là nó phát ra cùng loại sức mạnh được cho là của Ma thần Kier...”

Sức mạnh thể hiện thuộc loại đối lập.

Tuy nhiên, nguồn của nó cực kỳ giống nhau.

Một Thánh tích bị ô uế. Tuy nhiên, Olivia cảm thấy rằng nguồn gốc đằng sau sức mạnh không thay đổi.

Có điểm chung giữa hai vị thần đối lập này:

—Sự quyết tâm.

“Kier và Towan thực ra... giống nhau... phải không?”

Olivia choáng váng khi tự mình nhận ra sự thật gây sốc.

Mặc dù Olivia Lanze đã từ bỏ đức tin của mình, nhưng cô ấy đã vô cùng sửng sốt sau khi suy đoán rằng Towan có thể chính là thực thể giống như Kier, vị Thần Tham Nhũng, kẻ mà cô ấy được dạy là cực kỳ ghét.

Cô đã đặt câu hỏi và từ bỏ niềm tin của mình, nhưng cô không bao giờ nghĩ rằng sự thật lại vô lý như vậy.

Olivia cảm thấy một sức mạnh xa lạ của một Ma thần từ Thánh tích bị ô uế, nhưng cuối cùng, cô thấy sức mạnh của Ma thần đó quá quen thuộc.

—Nó rất giống với sức mạnh của Towan.

Vì vậy, theo bản năng, cô ấy biết rằng Towan và Kier là cùng một thực thể. Đó là điều mà không một linh mục nào có thể hiểu được.

Tuy nhiên, thật tự nhiên khi các linh mục không nhận ra bất cứ điều gì.

Xét cho cùng, thực tế là không thể để một người nhìn vào thanh kiếm bị nguyên rửa đó và nghĩ rằng đó có thể là Tiamata, vì vậy họ sẽ không bao giờ bắt đầu nghi ngờ thực thể mà họ tin tưởng.

Olivia có thể nhìn nhận tình huống một cách khách quan vì mọi định kiến do tôn giáo của cô gây ra đã bị xóa bỏ.

Và cuối cùng, cô ấy đi đến kết luận rằng Towan và Kier là cùng một thực thể.

Tiếp theo là một chuỗi suy nghĩ nhất định.

Cô ấy có lẽ đã đạt đến mức mà cô ấy đặt câu hỏi liệu tất cả những gì cô ấy biết về đức tin của Ma thần chỉ là ảo ảnh. Không có gì lạ khi cô ấy bị sốc như vậy, vì vậy tôi đợi cho đến khi Olivia quay lại trước suy nghĩ của mình.

“Hự... Được rồi. Em nghĩ mình vừa phát hiện ra một thứ mà lẽ ra em không nên biết.”

Sự thật về Hiệp sĩ Templar chỉ là một viên thuốc hơi đáng so với những gì cô nhận ra lúc đó. Nếu phát hiện ra rằng một Ma thần là cùng một thực thể với nữ thần, thì nền tảng của toàn bộ đức tin của họ sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Tất nhiên, trước khi điều đó có thể xảy ra, nhưng lời nói của một người thậm chí sẽ không kiếm được một chút tín nhiệm nào.

“VẬY, em có thể biến nó trở lại thành Tiamata không?”

Nếu các linh mục của Kier có thể làm ô uế Tiamata, thì điều ngược lại cũng có thể xảy ra.

“Uhm... Em có thể thử một lần. Mặc dù em không chắc kết quả sẽ ra sao. Sức mạnh của em có thể không đủ cho những thứ như thế.”

Không ai ngoài Olivia có thể giúp một việc như thế, vì vậy cô ấy sẽ cố gắng thanh tẩy Tiamata bằng chính sức mạnh của mình.

“Hmm... Tuy nhiên, nó sẽ mất một chút thời gian. Chúng ta không thể mang nó ra ngoài bằng cách nào đó sao?”

“Chà... Có lẽ là không.”

Sẽ tốt hơn nếu chúng ta tổ chức nghi lễ thanh tẩy ở một nơi bí mật hơn. Cũng khá nguy hiểm nếu liệu lĩnh rút thanh kiếm ra khỏi phòng. Ngày hôm trước, tôi đã cải trang nó thành một thanh kiếm luyện tập và định vứt nó đi, nhưng đó là trước khi người ta biết rằng Thánh tích của Ma thần đã biến mất.

Nếu chúng tôi sẵn sàng chấp nhận rủi ro đó, chúng tôi có thể lấy nó ra, nhưng chúng tôi sẽ

không thể lấy nó ra khỏi Temple. Olivia sờ má, có vẻ bối rối.

“VẬY THÌ... em nghĩ chúng ta nên tổ chức nghi lễ trong căn phòng này...”

Đó là một nhiệm vụ rất tốn thời gian, như Dettomolian đã chỉ ra lần trước.

“C-chúng ta làm gì đây... Reinhardt? Em nghĩ rằng em sẽ phải ở lại trong phòng của anh ngày hôm nay...”

"Ah..."

Olivia Lanze đã rất lo lắng vì cô ấy sẽ ở trong phòng của một cậu bé trong một ngày.

Nếu cô ấy sẽ như vậy, thì tại sao ngay từ đầu lại hành động như vậy?

Hành động tán tỉnh để làm gì, nhưng sau đó lại sợ hãi khi cô ấy thực sự rơi vào một tình huống như vậy?

* * *

Sẽ thật tuyệt nếu chúng tôi có thể tổ chức nghi lễ ở một nơi an toàn hơn, nhưng chúng tôi không có lựa chọn nào khác.

Cuối cùng, chúng tôi phải tổ chức buổi lễ trong phòng của tôi.

Mặc dù chúng tôi có thể tiếp tục với nó ở đó, ai đó có thể bước vào.

Vì vậy, cuối cùng, chúng tôi chỉ có thể tổ chức nghi lễ ở một nơi nhất định trong phòng của tôi.

“...Điều này thực sự ổn chứ?”

“...Đó là nơi duy nhất chúng ta có thể sử dụng. Tuyệt đối.”

Olivia quyết định tổ chức buổi lễ trong phòng tắm của tôi. Nếu chúng tôi đóng cửa lại, sẽ không ai biết ai đang ở trong đó. Tất nhiên, phòng tắm không quá lớn nhưng cũng không quá nhỏ.

Một buổi lễ thanh tẩy Thánh tích được tổ chức trong phòng tắm gắn liền với phòng ký túc xá...

Tình huống quái quỷ gì vậy?

“Em không biết sẽ mất bao lâu, vì vậy em sẽ bắt đầu ngay.”

“Em nghĩ nó sẽ mất khoảng bao lâu?”

“Hmm... em chưa bao giờ làm điều gì đó như thế trước đây, vì vậy em thực sự không biết. Nó có thể mất cả ngày. Nó có thể mất nhiều hơn thế.”

May mắn thay, đó là thứ bảy, vì vậy chúng tôi có nhiều thời gian.

“Không phải sẽ tốt hơn nếu em ăn gì đó trước sao?”

“Không sao đâu. Đây không là gì cả.”

Olivia mỉm cười như thể cô ấy đang cố nói rằng cô ấy sẽ không gặp vấn đề gì về thể chất.

Đặt Tiamata ô uest xuống sàn phòng tắm, Olivia Lanze quỳ xuống trước nó.

Cái gì?

Cô ấy sẽ ngồi ở vị trí đó? Cả ngày?

Kinh ngạc, tôi lấy mấy cái đệm và đưa cho Olivia.

“Trời ạ, em sẽ bị đau đầu gối đấy.”

"Huh? À... Vâng. Được rồi. Cảm ơn."

Olivia đặt một cái đệm và quỳ xuống.

“Có gì mà phải biết ơn chứ? Anh mới là người biết ơn.”

Rốt cuộc, cô ấy đã trải qua tất cả những khó khăn đó vì tôi, không phải vì bản thân cô ấy. Hơn thế nữa, tôi vô cùng biết ơn vì cô ấy đã thực sự cố gắng hết sức vì tôi như thể đó là điều tự nhiên nhất, ngay cả khi tôi không nói nhiều với cô ấy.

Cô ấy dường như nghĩ rằng, miễn là cô ấy có thể giúp đỡ ai đó, tất nhiên cô ấy nên làm điều đó.

Cô ấy có lẽ đã sống cả đời với suy nghĩ đó.

Cô ấy hoàn toàn khác với tôi nên tôi chỉ im lặng nhìn cô ấy bắt đầu cầu nguyện.

Tôi lặng lẽ quan sát khi sức mạnh của vị Thần Thanh Khiết bao trùm lấy cơ thể cô ấy, và nữ thần đã đáp lại lời cầu nguyện sai lầm của kẻ đã bỏ rơi cô ấy.

Towan vẫn cho cô ấy mượn sức mạnh.

Tôi tự hỏi liệu Olivia Lanze có cảm thấy biết ơn hay biết ơn vì sức mạnh được ban cho nhờ những lời cầu nguyện không chân thành hay không.

Tôi im lặng nhìn cô ấy cầu nguyện từ bên ngoài phòng tắm.

* * *

Tôi được cho biết rằng sẽ mất nhiều thời gian, vì vậy tôi thực sự không có gì để làm ngoài việc xem. [Thần lực] tuôn ra từ cơ thể Olivia bao trùm thanh kiếm bị nguyên rửa. Có vẻ như có điều gì đó đang xảy ra, nhưng quá trình này diễn ra vô cùng chậm chạp.

Olivia, người đang thực hiện nghi lễ, có thể biết nhiều hơn, nhưng vì tôi có thể thấy cô ấy đang tập trung, nên tôi không thể ngắt lời cô ấy.

Nếu mọi thứ cứ tiếp tục như vậy, cô ấy sẽ không ăn gì cả. Olivia sẽ ổn chứ?

Tôi thậm chí không cần phải ở đây. Cho dù tôi có ở đây hay không, nghi thức vẫn sẽ tiếp tục, vì vậy không có lý do gì để tôi tiếp tục theo dõi.

Tuy nhiên, tôi cũng không ăn trưa.

Tôi không thể bình tĩnh ăn uống và nghỉ ngơi khi có người nói với tôi rằng họ sẽ vì tôi mà chịu nhiều gian khổ. Tất nhiên, Olivia Lanze sẽ không phiền cho dù tôi có làm gì đi chăng nữa, nhưng tôi sẽ không cảm thấy thoải mái với điều đó.

Tôi quyết định đứng canh phòng trường hợp có ai đó bước vào, nhưng thành thật mà nói, gần như không có chuyện ai đó sẽ đến.

Nếu có ai đó đến, đó sẽ là Ellen, nhưng cô ấy là kiểu người chỉ làm việc của mình. Cô ấy có thể nghĩ rằng tôi đã làm gì đó nếu tôi không đến phòng tập thể dục, nhưng cô ấy không phải kiểu người hỏi tại sao tôi không đi.

Thời gian trôi qua, và không ai đến gặp tôi.

* * *

Có một số quy tắc để đào tạo với Reinhardt. Chính xác thì chúng không phải là quy tắc, đó chỉ là điều chúng làm một cách tự nhiên.

Nếu họ đến đó cùng nhau, họ sẽ tập luyện cùng nhau, nếu không thì không. Hầu như ngày nào Ellen cũng đến phòng tập thể dục, nhưng đôi khi Reinhardt có việc khác phải làm và không đến tập. Trong những trường hợp như vậy, Ellen sẽ chỉ tập luyện một mình, nhưng cô ấy sẽ không bao giờ đi tìm Reinhardt.

Tất nhiên, nếu họ tình cờ gặp nhau, cô ấy sẽ ra hiệu cho anh ấy đi tập cùng cô ấy, nhưng Ellen không ép buộc.

Nó đã luôn như vậy.

Vì vậy, nếu Reinhardt không xuất hiện, Ellen sẽ tập luyện mà không có anh ta.

Nhưng vào ngày hôm đó, điều đó không hiệu quả.
Tại sao Reinhardt không đến?

Những suy nghĩ như vậy liên tục chạy qua tâm trí Ellen.

*Pak! Bang! Pak!

Cliffman là người duy nhất trong phòng luyện tập ngoại trừ Ellen.

Reinhardt vẫn ở bên cô ấy chứ? Senpai đó?

Lẽ ra cô ấy nên rời đi rồi. Sau khi phát hiện ra từ sảnh rằng Olivia Lanze năm thứ năm sẽ đến phòng của Reinhardt, cô ấy mới đi tập thể dục trong phòng tập thể dục.

Một thời gian dài đã trôi qua, vì vậy tất nhiên, cô ấy nên quay lại. Reinhardt dường như không thích thú khi cô nhìn quanh phòng anh.

Tất nhiên, cô ấy đã quay lại rồi. Rốt cuộc cũng đã qua giờ ăn trưa.

Tuy nhiên, Reinhardt không đến ăn trưa.

Họ vẫn ở bên nhau chứ?

Họ đang làm cái quái gì trong đó vậy?

Tại sao tôi thậm chí còn quan tâm đến điều đó?

Vậy nếu cô ấy chưa rời đi thì sao?

Cô ấy đã đi rồi. Không, cô ấy chắc chắn vẫn còn trong đó.

Cô thậm chí còn không biết tại sao mình lại quan tâm đến nó nhiều như vậy. Suy nghĩ của cô mâu thuẫn với nhau.

Con bọ bí ẩn đó lại bò vào tim cô.

Chỉ riêng sự bối rối đó thôi đã khiến cô cảm thấy lạ lẫm và sảng khoái. Đó là một cảm giác mà cô chưa bao giờ cảm thấy trước đây. Cô ấy có cảm thấy khó chịu với việc bản thân có cảm giác đó không?

Thật là vớ vẩn.

Cảm giác này không giúp ích gì cho tôi cả.

Cảm giác đó không giúp Ellen phát triển hoặc trong mối quan hệ của cô ấy với Reinhardt.

Reinhardt chỉ làm việc của riêng mình. Ellen không có lý do gì để vượt qua ranh giới của anh như thế.

Bạn bè. Rốt cuộc họ chỉ là bạn bè.

Mặc dù Reinhardt rất quý giá với Ellen, nhưng cô ấy quyết định chỉ coi anh ấy như một người bạn.

Thế là cô phải vứt nó đi.

Cô phải vứt bỏ tình cảm đó.

*Pak. Pak! Pak! Rầm! Rầm! Bang!

Ellen đang nhìn xuống hình nộm huấn luyện đã vỡ nát hoàn toàn, ánh mắt lạnh lùng.

Hình nộm bị gãy, không phải thanh kiếm luyện tập của cô ấy.

"Ah."

Cliffman, người đang đánh một hình nộm cách đó không xa, đã vô cùng sợ hãi khi thấy Ellen nhìn xuống con bù nhìn bị hỏng với ánh mắt hung dữ như vậy.

Những thứ đó thậm chí có thể phá vỡ? Chuyện gì đã xảy ra thế?

Cliffman nhìn cảnh tượng như thể bản thân không thể tin được.

"...Cái gì?"

Ellen hỏi cộc lốc, nhìn vào Cliffman, người đang nhìn cô chăm chăm với ánh mắt sợ hãi. Anh ấy trông giống như có điều gì đó muốn nói.

"À, ờm- Không. Không có gì... Không có gì đâu ạ."

Thậm chí không hề hay biết, Cliffman bắt đầu nói chuyện trang trọng với Ellen.

Reinhardt thậm chí còn không xuất hiện ở nhà ăn vào buổi tối.

Đêm đó Ellen ngủ không ngon.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading